

CEPLERİMİZDE YILDIZLAR

Esra Naz BAŞARAN

Küçüklüğümde her gece yatmadan annemle çıkardık pencereye, yıldızları izledik. Avcı takım yıldızını bulmaya çalışırdık hep. Onu bulup görene kadar yatma saati gelmezdi. O zamanlardan alışkanlık olsa gerek ne zaman kaybolmuş hissetsem hemen gözüm yıldızlara gider. Avcı takım yıldızını gördüysem tamamdır, nerede olursam olayım evdeyimdir – olmam gereken yerde.

1 ay önce Kahramanmaraş'taydık mesela. Belki de 'ev' özleminin en haklısını yaşayan çocuklarla beraber. Her çocuk biz geldiğimiz için her zamanki gibi heyecanlı, bizden öğrenecekleri her bilgiyi havada kapmak için hazırlardı. Yanılmıyorsam ikinci akşamdı. Konteyner kentte çocukların bir kısmı Hüseyin hocamızın sunumunu dinlerken bir kısmı da dışarıda abi ablalarıyla etkinlik yapıyorlardı. Bir yanda teleskop sırası vardı, hemen yanıdaysa mikroskop sırası. Hepimizin 'evi'nin göremediğimiz her halini görüyorlardı çocuklar. Yine her zamanki gibi gözlerinde o heyecan. Sıradan çıkan çocuklara neler gördüklerini soruyorduk. Hayatımızın bir parçası olan şeyleri bu kadar yakından ilk defa görüyor olmak hepsini çok etkilemişti.

En son etkinliğimizi bitirmeden önce birkaç çocuğa avcı takım yıldızından bahsettim. Birlikte bulmaya çalıştık. Hava biraz bulutlu olduğu için tamamını göremedik ama bir kısmını gördük. Gerisini kafamızda canlandırmaya çalıştık, kalan yıldızların nerede olması gerektiğini birlikte bulmaya çalıştık. O zaman içimden tekrar ettim: "Tamamdır, evdeyiz. Bir şeyler eksik bile olsa birlikte tamamlayacak gücümüz ve hayallerimiz var."

Kalan günlerde teleskobumuzu kurup yıldızlara bakamadık yine ama ceplerimize doldurup evlerimize götüreceğ bol bol sevgiler, kahkahalar ve yeni yeni hayaller topladık. Bir de cebime birkaç taş doldurup gelmişim; "Etkinlikte seni üzdüm biraz ama şimdi mutlu etmek için bütün gün seninle oynayacağım." diyen Abdülkadir'le saatler süren seksek oyunumuzun taşları. Bütün bahçeyi benim için özenle tarayıp, en şanslısı bu, deyiş vermişti taşı. En büyük şansın verdiği taş değil sevgisi olduğunun farkında olmadan.

Cebimdeki taşların yanında cebimden taşan sevgilerin bir kısmı da ertesi günlerde gittiğimiz okulda daha arabadan iner inmez hiçbir şey yapmadan sadece “Aa abla bak benim de saçlarım iki yandan örgülü!” diyerek etrafımı bir anda saran kızlar tarafından doldurulmuştu ceplerime. Birini sevmek, isteyince ne kadar kolaydı işte. Bunu da yalnızca orada olan bizler değil, herkes alıp cebine koysa, ara ara hatırlasa keşke.

Kahramanmaraş'ta geçen dolu dolu günlerden sonra geçen haftalarda rotamızı serhat boyuna çevirdik, Kars'taydık. Akyaka, Dığor, Kağızman... Sırayla oralardaki YBO'ları ziyaret ettik. Okullarını 'ev' bellemiş çocuklarlaydık bu sefer.

Uçakla gitmenin mahcubiyeti vardı üstümüzde. Depomuzda ne etkinlik ne deney varsa yapmak istiyorduk aslında çocuklara. Ne yazık ki her şeyi götüremedik. Teleskobumuz ve mikroskobumuz da yoktu mesela bu sefer. Yine de her akşam çocuklarla yurda dönerken gökyüzünü izlettim onlara da. Kontrol ettik birlikte, gökyüzü yine aynıydı, her şey yerli yerindeydi – evdeydik. Çocuklarla birlikte, olmamız gereken yerde...

Çocuklara dünyadan uzağı gösterememiş olsak da onlarla birçok etkinliğin yanında bir de sanal gerçeklik etkinliği yaparak yeni yeni dünyalar göstermeye çalıştık. İstisnasız her çocuk sanal gerçeklik gözlüğünü ne göreceğini bilmemenin korkusunun verdiği tereddütle eline alıyordu. Gözlüğü taktıktan sonraki yüz ifadelerini, yüzlerinde yavaş yavaş doğan gülümsemeleri hatta kahkahaları burada sizinle de paylaşabilmeyi o kadar çok isterdim ki.

Herkesin etkinliği görmesini istediğimiz için her çocuğun 2 dakika kadar süresi oluyordu ve bu kimseye yetmiyordu doğal olarak. Hepsinin aklına gelen ilk soru “Abla bu gözlükler kaç para? Biz de kendimize alabilir miyiz ki?” oluyordu. Uzun uzun anlatıyorduk onlara İlkyar ailesinin ne kadar büyük bir aile olduğunu ve bu gözlüklerin de bizimle gelemeyenlerin gönderdiği hediyelerden yalnızca biri olduğu için bizim de fiyatını bilmediğimizi. Yüzlerindeki gülüşleri paylaşamıyorum belki ama bunları duyunca o gülümsemelerin yanına eklenen bir dolu teşekkürü paylaşabilirim sizinle.

Sadece gözlükler için söylenenleri değil, fizik etkinliğinde Tesla bobinini gördüklerinde gözlerindeki o ışıltıyı, matematik etkinliğinde sorulan soruyu çözmek için duydukları heyecanı, edebiyat etkinliklerinde kütüphaneyi gezerken gözlerinden okunan o hayalleri, gün sonunda dağıttığımız kitapları aldıklarındaki mutlulukları da çocuklardan bir teşekkür sayın.

Taşıyamayacağız diye yanımızda az eşya ile gitmiştik ama yine ceplerimiz, ellerimiz, kollarımız teşekkürlerle dolu döndük geriye. Aslında yolunuz bir şekilde İlkyar'a düştüyse size bu teşekkürler.

En güzeli de İlkyar gönüllüleri var oldukça bu teşekkürlerin asla bitmeyeceğini biliyor olmak. Biz kalabalık oldukça çocuklara ya bir gözlük ya bir mikroskop ya da bir çift örgülü saç bile yetiyor. Doğuya da gitsek, batıya da gitsek nereye gidersek gidelim çocuklar her yerde çocuk. Kafamızı kaldırdığımızda yıldızlar yerli yerinde olsun, daha gidecek çok 'evimiz' olsun yeter, çocukları mutlu etmek çok kolay. Zaten çocuklar, şairin dediği gibi değiller mi:

*"Çocukta, uçurtmayla göğe çıkmaya gayret;
Karıncaya göz atsa 'niçin, nasıl?' ve hayret..."*

Esra Naz Başaran
Ş Bölge Planlama Mz

